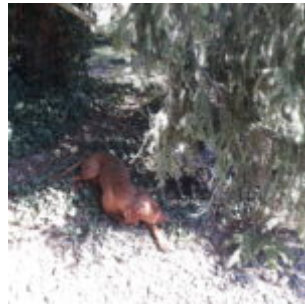


17. 18. a 19. hárací den aneb víkend na chalupě s hárafkou. Říkala jsem si, že to bude šichta a mnohem složitější na hlídání a režim, než v bytě. Protože tam se jednak tak necourá, že jo a druhak - zcela logicky budou chtít být oba venku a ne, že jeden bude muset být zalígrovaný. No aleee, aleee, moc hezky to klaplo. Páč Rumíček se - stejně jako minule - už ten jedenáctý a dvanáctý den tak jako trochu uklidnil a neblbíkval tolik. A nebo se vypnul, aby se nepřetížil ☐ . Každopádně se vypnul v pravou dobu a tak to bylo docela na pohodu. Protože už byl dobře ovladatelný normálním hlasem bez většího důrazu a tak jsme je nemuseli nějak extra separovat a mohli jsme si to venku všichni docela dost užít. Jasně, že nejsou bez dozoru, ale ošéfovat se to i pro tentokrát dalo a to dost hezky.



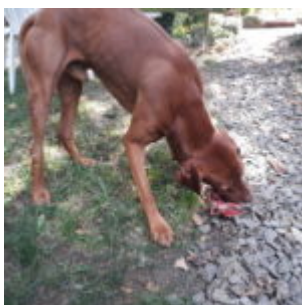
*Aspoň ležet vedle  
ní budu..... ☐ (a  
kdo první najdete  
Talimůru??)*

Já jsem se v pátek večer zřítila do postele v předním pokoji a vytuhla tam do rána. S Tali spící na křesle. Aby mě pak se svítáním chodila kontrolovat a ...hlavně taky přemlouvát, ešivá by se třeba do té postele nevzlezla taky. A když jsem předstírala hluboký spánek až bezvědomí, rozhodla se pro šalamounský řešení. Povolení k ubytování se v posteli sice nedostala, takže tam nemůže, ale nikdo přece nemluvil o tom, že mě může zalehnout, aniž by v té posteli byla!!! Takže sice stála všema čtyřma na zemi (postel je velmi nízká) , ale zároveň na mě ulehla a zalehla mě. Hlavu a hrudník. Pak už sem nemusela to bezvědomí předstírat, páč už sem byla udušená ☐ .

Dopoledne jsem s oběma věnovala zeleninovému záhonu, zatímco Brtník budoval dál kapličku na konci louky. Tam si občas vytáhnul Talimůru s sebou a my si mohli s Rumíčkem zablblnout pěkně na louce. Nebo jsem si já naopak Tali vytáhla od Brtníka na zahradu a

společnost mu tam dělal Rumiček. Případně mi oba dělali společnost v kuchni při výrobě oběda. Páč vono takový obírání masa do polívky - toooo je vám takovej zajímavěj dokumentární film, že jeden i jedna i na hárání zapomenou ☐ .

Další činností, která dává ohařiskům zapomenou na nějaký hárání jsou ..... velký hovězí a hodně masitý kosti. Každá tak velikosti dětské hlavičky a masa je na nich fakt fůra. Tím že to není kloub, je to složitější na dolování toho masa, takže je to zabaví na dost dlouho. A navíc je jasný, že jak je ve hře majetek, tak si ani jeden ani druhej nelajsne ho opustit, neb by o něj přišel.



*Mňam!*



*Jo! Mňaaam.*



*Neuděláme výměnu? Ne!*

Alespoň tedy do té doby, dokud nevydolují z kosti maximum, který se dá. Pak naopak přichází čas na kostkohrátky, kdy požádám dotyčného, aby mi kostěčku přinesl a pak s ní blbneme. Házíme, čutáme, schováváme. Rumíček tohle miluje. Tali zatím jen tak objevuje, že to není marná zábava a že se jí kost navíc vždycky vrátí. Ona si radši lehne někde a hlodá a hlodá a hlodá. Tak ji nějak nenutím, jen se vždycky zeptám, ešivá mi kostěčku vokáže a když jo, začnu odpočítávat, aby věděla, že je hra. Už podle očí poznáte, jak se těší, že si kostěčku uloví. Mrsknu do prostoru a ona ji z řevem drapne a zardousí. A jde si zase hlodat.

No a v podvečer se šlo pracovat. Hezky dolů do polí. Měli jsme štěstí. Když jsme došli skorem do vesnice, tak aniž by si nás všimly, vyšly z remízku tři srnky. A já tak měla možnost oba usadit a nechat je, se jen v klidu dívat. Jednu chvíli to i vypadalo, že ty tři grácie dojdou až k nám. Pak nás teda bohužel zaregistrovaly a rozprchly se každá jinam. To už Tali neustála a chtěla se rozběhnout. Posun oproti dřívějším časům je ten, že jsme si vystačily se slovním doprovodem a já neskončila v kotrmelcích. Vodítka nenapnula do plnejch, stála a koukala. Pak jsme to šli všichni prozkoumat. Na konci pole byl ještě jeden kousek a já doufala, že třeba taky vydrží. Tak tuten bohužel ne a vzal nám kramle. Nicméně mi poskytl tedy tu možnost zavést je na čerstvou stopu a tam s Tali pracovat na tom, že mě musí vnímat i přes to, že je to místo napachovaný až až. Následovala neslavná chvíle s křepelkami v houští, kdy jsem tedy z Tali rozhodně neměla radost, ale trochu si napravila reputaci při druhým kole, kdy nám všem před nohama vyrazil zajíc. Po ostrým NE zůstala stát, vodítka naprosto prověšený. Chjo, chjo, kde ty doby jsou, kdy jsem ji v takovýhle situaci ovládla hlasem i když byla na volno. Teď bych si to nelajsla ani náhodou.

Ale zase na druhou stranu - zaplaťpánbůh, že jsou pryč ty doby, kde jsem tyhle momenty dokončovala v kotrmelcích, s urvanejma rukama a šrámama po celým těle. To je fakt. Takže

vlastně dobrý, ne? □ Práce zmůže každého, takže i oni toho pak večer měli plný brejličky a flákli s sebou bok po boku na gauči. A chrápali jak broučci. Mám lehký spání, tak jsme je tak nechali hnípat. A já jsem nad ránem-když jsem vnímla nějaký blemtání a nechtěla zkoumat, zda jde o samočisticí činnost jednoho z nich, nebo zda jde o sexuální harašení ze strany Rumíčka, oddělila Tali a poslala ji spát do předního pokoje. Jen tak pro jistotu. Ještě i v neděli jsme je značně dozorovali, ale ač to byl devatenáctý den, bylo všechno v poklidu. Naopak, rubali se jak dva sourozenci a oba si to užívali. Jen škoda, že tohle masakéro Tali vždycky opustí, jakmile se otevře branka a jsou posláni, ať se perou na louce. To se okamžitě přepne a vezme kramle do vysoký trávy a pranice jí je už šumák. A vy ji pak musíte pracně stáhnout zpátky.

Stejně tak to bylo, když před odjezdem našli na návštěvu "Eimičkovi" . Tali vyváděla za plotem, ať už probouha otevřeme tu branku, že Eimi je tadýýý, je tadýýý, já chci za nííí. A pak, podle očekávání - tradáááááááá, kašlu na vás všechny a mizím. Musela jsem si tam pro ni dojít a dohulákat ji k sobě. Pak už byla schopná fungovat a respektovat, že se má držet tam u nás. Takže si všichni tři polítali a poté se spokojeně rozešli. Eimičkovi dokončit vycházkový okruh a my zabalit a dom. Moc fajn víkend to byl a všechno skvěle klaplo.